

Segona setmana dels exercicis (2)

En els exercicis arriba un moment que cal plantejar i discernir què en vull fer de la meua vida. Segurament aquesta pregunta la tenia mal plantejada. No és la **MEVA VIDA** sinó la **vida rebuda**. Meua, certament, però no per esdevenir tancada en mi sinó oberta a altres o a Déu. També vaig entendre que l'expressió "**QUÈ EN VULL FER**", és d'un plantejament cregut i irreal quan has començat a conèixer el Crist. Seria més exacte dir "**què vols, Senyor, de mi**".

I és que a la segona setmana dels exercicis **Jesucrist** va agafant un protagonisme cada cop més central. Del **desig de coneixe'l**, vas entrant a valorar-lo i **estimar-lo** i acabes preguntant-li: "**Què vols, Senyor, de mi?**" Algunes vegades, contemplant la vida de Jesús a Natzaret, el bateig al Jordà, les temptacions del desert i la crida als deixebles... em deia: "Ai, ai, ai... que **la cosa es complica. Potser no hauria d'haver vingut!!**"

Quan vaig anar a la capella aquella nit, li vaig dir: "**Senyor, jo tinc una línia vermella**, que no pots traspasar. T'ho donaré tot, menys el que hi ha a l'altra banda de la línia vermella." L'hi deia amb un amor immens i també amb una **gran determinació**, una **rabiosa determinació. Silenci. Ell** –per dir-ho així– **callava**. D'entrada li vaig agrair molt el seu silenci. Del **silenci de Jesús** em va venir la **pau**, em va envair el **goig** de la seva **presència** i aquella **fonda** sensació, única, que **Ell és en mi i jo en Ell**. Quan vaig sortir estava **transformada**.

L'endemà el jesuïta ens va proposar la meditació dita "de dues banderes", la bandera de **Jesús** i la bandera del **mal esperit**. Dos camps: **Jerusalem** i **Babilònia**. Dos estils, dos sermons, **dos camins. Jesús: pobresa, humilitat i amor. El mal esperit: riquesa, orgull i egoisme**. Un xic militar tot plegat, però real, **terriblement real**. No cal dir que li vaig dir al Senyor que vull seguir cada cop amb més amor i intensitat sota la seva bandera i estar amb **Ell** per humanitzar el nostre món des de baix en el **Regne de Déu**.

De fet la **línia vermella** s'anava esfumant. Diria que perdia el color d'irrevocable i suaument al cap de dos dies va deixar de ser vermella i **era de color blanc**. Li deia al **Senyor**: "**Estic disposada a tot amb la teua ajuda**, fins a renunciar a la meua carrera professional, a viure en parella, a ser mare si així serveixo millor al Regne de Déu. Si us plau, no m'ho demanis, però si ho vols, et seguiré." **Ell seguia callant. El seu silenci** era de **tanta discreció i de tanta profunditat** que anava entenent que **Ell acceptava l'opció** que jo lliurement i per amor prengués, ja que tenia **plena confiança en mi**. Així vaig acabar la segona setmana dels exercicis.